

at flertallet selvfølgelig har lov til at bestemme sin politik. Det troede jeg at jeg skulle have ros for, og så får jeg i stedet for skældud. Men der er noget, der selvfølgelig undrer mig, når nu man tager det her så utrolig alvorligt, som det lød med den konservative ordførers ord og også med Dansk Folkepartis ord. For hvad er så grunden til, at den aftale, nøjagtigt de samme partier har indgået for nogle ganske få måneder siden, nu skal laves om?

Man tager det så utrolig alvorligt, og på baggrund af at man tager det så utrolig alvorligt, lavede man en aftale. Og nu er der gået nogle få måneder, og nu vil man lave aftalen om. Hvorfor? Hvad er det, der er sket? Der er sket en eneste ting, som hr. Søren Krarup har været venlig nok at oplyse heroppe fra Folketingets talerstol, nemlig at den aftale, man lavede omkring indfødsrets-cirkulæret, ikke i tilstrækkelig grad satte en bremse for antallet af folk, der fik dansk indfødsret. Derfor gik hr. Søren Krarup herop for nogle måneder siden og annoncerede, at der skulle yderligere stramminger til. Det er derfor, man laver de der yderligere stramminger, det er den eneste grund. Og så skal det fremstilles, som om Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti tager det her meget alvorligt. Så kunne man jo have lavet de stramminger fra starten, hvis det var det, man ville.

Sagt til hr. Langballe: Det korte af det lange er, at Enhedslistens politik har været fuldstændig krystalklar. Vi har sagt, at vi stemmer for den her lovgivning i det omfang, regeringen har sit parlamentariske grundlag i orden, hvad angår det kontor-cirkulære. Så stemmer vi for det. Det er jo fuldstændig, som andre forholder sig til finansloven. Der er ingen forskel.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hvor mange selvmodsigelser kan man få presset ind i en sætning? »Vores stilling er helt klar, vi stemmer for denne lovgivning – øh – under forudsætning af, at nogle andre også stemmer på en bestemt måde.« Det er en gang sniksnak, det er jo ikke til at bortforklare.

Kl. 13.50

Men må jeg så lige sige med hensyn til hr. Søren Søndergaard's bemærkninger om lovgivningsprocessen, og hvorfor vi nu skal komme igen og ændre på en aftale, som vi og regeringspartierne har lavet én gang: Det skal jeg såmænd forklare hr. Søren Søndergaard. Sådan har det været bredt med udlændingelovgivning, som

jo betegnede et fuldstændig lovgivningsmæssigt kursskifte, at man prøver sig frem, og så går tiden, og så evaluerer man og ser, hvordan det her har virket. Så justerer man på det igen. Det er en ganske naturlig og selvfølgelig proces.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Når der er behov for at lave aftalen om indfødsrets-cirkulæret om, er det selvfølgelig, fordi det ikke er gjort godt nok i første omgang. Det er jo den eneste forklaring.

Derfor er det også lidt underholdende at høre fra den konservative ordfører – nu har Venstre ikke været oppe, men Venstre ville også være oppe og Dansk Folkeparti – at man tager det så utrolig alvorligt, når man altså ikke laver arbejdet ordentligt. Man bliver nødt til selv at lave det om. Det har man jo et flertal til. Så det skal man da bare gøre.

Til sidst vil jeg bare sige: Jeg forstår ikke, at hr. Langballe ikke kan forstå, at når man skal stemme for en lovgivning herinde, der skal følge nogle retningslinjer, som andre fastlægger, så skal man være sikker på, at de retningslinjer har et flertal af Folketinget bag sig, naturligvis bør det være sådan.

Selvfølgelig kan vi da ikke overlade noget til en minister, hvis vi er i tvivl om, hvorvidt ministeren har et flertal af Folketinget bag den praksis, som ministeren anlægger. Det er fuldstændig logik. Jeg vil ikke bruge ordet burhøns, men det burde også være logik for mennesker, sådan vil jeg sige.

Formanden:

Så er det hr. Jesper Langballe for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Søren Søndergaard har fuldstændig ret: Nej, det kan jeg ikke forstå. Jeg kan ikke forstå, at ens stemmeafgivning gøres afhængig af det grundlag, der er for aftalen. Læg mærke til, at aftalepapiret jo stadig væk ikke er en lov, men det er et papir, hvor man er blevet enig om, at indtil videre vil man tildele indfødsret efter de og de retningslinjer.

Man kunne også vælge simpelt hen at lave retningslinjerne for hver gang, man afgav en stemme i Indfødsretsudvalget i en dispensations-sag. Det kunne man godt. Det ville i og for